

เทศน์อบรมคณะสงฆ์จังหวัดอุดรธานี เข้ากราบคารวะ

ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

เก่งกว่าศาสดาไปไหน

วันนี้หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ของบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั้งพระทั้งประชาชน เป็นมงคลหามงคลอย่างยิ่ง ใจก็คิดถึงเกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรม ตามองเห็นสิ่งที่เป็นมงคล เช่น ประชาชนหรือพระทั้งหลาย ก็จะได้เห็นว่า สมณานุจ ทสฺสนํ การเห็นสมณะผู้สงบ กาย วาจา ใจ จากบาปกรรมทั้งหลายนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด หูก็ได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ผิดกับวันทั้งหลายอยู่มากทีเดียว หูได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมตลอด แล้วมาพูดกันนี้ส่วนมากมีแต่พูดเป็นลirimงคลเข้าสู่จิตใจ

จมูกก็ได้ดมกลิ่นศีลธรรม ดอกไม้ ธูปเทียนนำมาบูชา ดมกลิ่นก็หอม บุษามหาพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ก็มีอันสงฆ์มาก ลิ้นสัมผัสสัมพันธ์อะไรในสถานที่นี้ก็เป็นมงคล ใครจะเอาเหล่าเอายามากินกันในสถานที่เช่นนี้ ก็เอาแต่ของดีของโลกนิยมมากินกันเท่านั้นเอง กายนั่งตรงไหนก็นั่งในสถานที่ที่เป็นมงคล ใจเป็นความคิดที่ถูกต้องตั้งงามอยู่แล้วในอรรถในธรรมทั้งหลายก็เป็นลirimงคล วันนี้กาย วาจา ใจ ของพี่น้องทั้งหลาย ทั้งฝ่ายพระและฆราวาส นับว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง

ถ้าคนเราเฉพาะเมืองไทยเรา ซึ่งเป็นเมืองพุทธ มีความสนใจใคร่ต่ออรรถต่อธรรม ยินดีในศีลในธรรมโดยทั่วกันแล้ว โลกแห่งเมืองไทยของเราจะสงบร่มเย็นมากมาย ผิดกับกิเลสออกพ้นจากกาย วาจา ใจ ของแต่ละคนเป็นไหนๆ เพราะสิ่งเหล่านี้แสดงออกเป็นพิษเป็นไฟ เป็นพิษเป็นภัย เป็นมหากภัยต่อกัน ไม่มีใครพึงปรารถนา แต่ชอบนำไปใช้เผากัน วันนี้ เรื่องเช่นนี้ไม่มีในวัด ในสถานที่นี้

เราอยากพบอยากเห็นพี่น้องทั้งหลาย มีความสนใจใคร่อรรถใคร่ธรรม ซึ่งเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์กาลไหนๆ คำว่าธรรมนี้โลกยอมรับกัน พอว่าธรรมเท่านั้น ใจยุบลงทันที ไม่เหยอเหยอหยิ่งเหมือนสิ่งที่เป็นภัยมากกระทบกัน เป็นพิษกับไฟเผาขึ้นมานั้นที่ นี้ศีลธรรมทุกคนต่างมีในใจ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นภาชนะสำหรับรับอรรถรับธรรมในเวลาเช่นนี้ เวลาพบมาเจอกันทุกสิ่งทุกอย่างก็แสดงความเป็นมงคลต่อกัน เพราะฉะนั้นจึงว่าเป็นมงคลอันสูงสุดสำหรับวันนี้

ท่านว่า สมณานุจ ทสฺสนํ เอตมฺมฺงฺคฺมฺตฺตมฺ การพบเห็นสมณะผู้สงบกาย วาจาใจ เป็นมงคลอันสูงสุด ย่นเข้ามาภายในจิตใจของเรา การอบรมจิตใจได้พบเห็นใจของตนที่มีความสงบร่มเย็น เพียงเท่านั้นก็เย็นฉ่ำไปหมดแล้วภายในใจ ถ้ายิ่งได้รับการ

อบรมให้มากเท่าไร ใจดวงนี้จะแสดงฤทธาศักดานุภาพแห่งความสงบร่มเย็นแก่โลกได้กว้างขวางมากมายเพียงนั้นทีเดียว เราจึงควรได้รับการอบรม

ทุกๆ คนที่เกิดมานี้ เราไม่ได้เกิดมาด้วยความตั้งใจของเรา การบังคับบัญชาการบ่งบอกของเรา ว่าเราต้องไปเกิดในสถานที่เช่นนั้นเช่นนี้ การบ่งบอกเหล่านี้ไม่มี ความหมาย สิ่งที่มีความหมายเต็มตัว คือกรรมที่อยู่เหนือเรา ที่ทำกันทุกคนๆ ทั้งกรรมดี กรรมชั่ว กลางๆ นี้ละทำด้วยกันทุกคน ทำดีเป็นผลดีขึ้นมาแก่เรา ทำชั่วเป็นผลชั่วขึ้นมาแก่เรา ทำดีซ้ำๆ ซากๆ ผลดีเพิ่มพูนขึ้นมา เป็นความสงบร่มเย็นภายในใจของเรา ทำชั่วซ้ำๆ ซากๆ ก็เป็นการสั่งสมพิษไฟขึ้นมาเผาตัวเอง เผาแล้วเผาเล่า เผาไม่หยุดไม่ถอย คนหนึ่งไม่ได้ใหญ่โตเท่าภูเขา ย่อมถูกเผาเป็นเถ้าเป็นถ่านไปด้วยอำนาจแห่งกรรมชั่วนั้นแล ท่านจึงสอนให้ระวังกรรม

ในพุทธศาสนานี้ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงสอนสัตว์โลกให้เคารพกรรมเสมอ เพราะกรรมนี้เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านแสดงไว้เป็นบทบาลีว่า นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พลํ ไม่มีอานุภาพใดจะเหนืออานุภาพแห่งกรรมดีกรรมชั่วนี้ไปได้เลย เพราะฉะนั้นเราทุกคนที่อยู่ใต้อำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วนี้ จงระวังสำรวมตัวเอง อย่าให้ใจถูกกิเลสจูดลากหลวมเข้าไปสู่กรรมชั่ว แล้วสร้างตั้งแต่ความชั่วขึ้นมา แล้วก็เผาตัวเอง เริ่มต้นตั้งแต่เริ่มสร้าง ก็เริ่มเป็นความชั่วขึ้นมาที่ตัวของเรา วันนี้ก็เผาวันนี้ก็สร้าง สร้างความชั่ว วันนี้ก็เผาวันหน้าก็สร้าง วันหน้าก็เผา สร้างตั้งแต่วันเกิด จนกระทั่งถึงวันตาย สร้างความชั่วทั้งหลาย คนทั้งคนมองไม่เห็นตัวเลย เห็นแต่ภูเขาแห่งความชั่ว เต็มตัวของคนๆ นั้น

ที่นี้ตรงกันข้ามผู้สร้างแต่ความดี วันนี้ก็สร้างวันหน้าก็สร้าง วันไหนก็สร้าง สร้างตั้งแต่ความดีงาม ความดีนี้ก็เพิ่มพูนขึ้นมาเรื่อยๆ ก็เป็นกองมหาสมบัติในบุคคลคนนั้นภูเขาทั้งลูกนี้น้อยไป กองแห่งสมบัติคือความดีงามของผู้สร้างความดีนั้น ยิ่งยิ่งใหญ่กว่านี้ไปอีกมากมายก่ายกอง ชีวิตจิตใจของผู้มีความดีงาม มีความสดชื่น ทั้งภพนี้คือชาตินี้ และภพหน้าชาติหน้าต่อๆ ไป มีตั้งแต่ความดีงามเต็มตัวของเรา อยู่ที่ไหนมีแต่ความเป็นมงคล นี่คือผู้สร้างความดี ผลความดีผลิตให้เป็นอย่างนี้แหละ

ส่วนความชั่วสร้างเท่าไร ก็ผลิตไฟผลิตไฟขึ้นมาเผาตัว ท่านจึงเรียกว่า นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พลํ ไม่มีอานุภาพใดเหนือกรรมดีกรรมชั่วไปได้ เราทุกคนตกอยู่ในอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วทั้งสอง จงพากันเลือกเฟ้นแต่กรรมที่ดี อย่าไปทำกรรมชั่ว จะทำตัวให้เสียหายเป็นลำดับลำดาไป ให้สร้างตั้งแต่ความดีงาม

ธรรมดาเราจะสร้างความดี มารคือกิเลสมันอยู่ในหัวใจของเรานั้นแหละ คอยที่จะมากีดกันการสร้างความดีของเราทุกวิถีทาง จะไปมันก็ไม่ให้ไป จะคิดมันก็ไม่ให้คิด จะพูดมันก็ไม่ให้พูด จะทำมันก็ไม่ให้ทำ ขึ้นชื่อว่าความดีทั้งหลายแล้วไม่ให้ทำทั้งนั้น

แต่ความชั่วนี้เปิดทางไว้ตลอด ตั้งแต่ตื่นนอน เปิดประตูแห่งความชั่ว ให้ทำตลอดจนกระทั่งหลับ เปิดตั้งแต่ชาตินี้จนกระทั่งถึงวันตาย มีตั้งแต่ความชั่วเต็มเนื้อเต็มตัว

นรกนั้นไม่ต้องถาม เพราะนรกนั้นเป็นผล เป็นสถานที่อยู่ของคนทำชั่ว เช่นเดียวกับเรือนจำเป็นสถานที่อยู่ของคนที่ถูกคุมขังที่เขาเรียกว่านักโทษ เต็มไปหมด นักโทษในเรือนจำ เราไปถามดูซิ หน้าไหนที่ไปเสวยความสุขความสบาย เป็นอิสระอยู่ในเรือนจำนั้นไม่มี มีแต่ผู้จมนอยู่ในกองทุกข์ ขาดความนับถือ โลกเขาไม่ยอมรับ โลกเขาติฉินนินทา โลกเขาสาปแช่งคนประเภทนั้น พวกสัตว์นรกทั้งหลายนี้ กรรมดีสาปแช่งกรรมชั่วยอมรับเสวยกรรมสำหรับผู้ทำ ให้พากันระมัดระวัง

คำว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ตลอดถึงเปรตผีประเภทต่างๆ นับจำนวนไม่ได้นี้ ไม่ใช่คนตาบอดหูหนวกมาสั่งสอนโลก มีตมมีตัว มีหลักมีเกณฑ์ คือ พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ แนะนำสั่งสอน แล้วก็วางร่องรอยคือแนวทางอันถูกต้องดีงามไว้ให้สัตว์ทั้งหลายได้ทำตามหรือดำเนินตาม ไม่ใช่คนตาบอดหูหนวก ท่านเป็นคนตาดี หูดี ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ไปได้เลย จึงเรียกว่าศาสดาองค์เอกแต่ละพระองค์ แล้วการที่จะอุบัติขึ้นเป็นพระพุทธเจ้าได้นั้น เป็นสิ่งที่อุบัตยากมากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น คนอยู่ในศาลาของเราจะมีจำนวนเท่าไร ประารถนาเป็นพระพุทธเจ้าที่จะได้นี้จะมีรายหนึ่งหรือไม่มีเลย ส่วนมากจะไม่มีเลย

ยกตัวอย่างพระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพระมารดาชั้นดาวดึงส์ เสด็จลงจากชั้นดาวดึงส์มาสู่แดนมนุษย์ของเรา ทรงเปิดอุทสาตักดานุภาพแห่งธรรม ให้สมภูมิของศาสดาองค์เอก ให้โลกได้เห็นทั่วถึงกัน ทั้งแดนนรกทุกขุมแห่งนรก ที่สัตว์ทั้งหลายตกอยู่ ได้รับความทุกข์ความทรมานตามอำนาจแห่งกรรมของตน ขึ้นมาหาแดนเปรตแดนผี ขึ้นไปสวรรค์ พรหมโลก ทั่วไปหมด ให้มองเห็นกัน พวกสัตว์นรกกับพวกเทวดา อินทร์ พรหม ให้มองเห็นกัน พร้อมทั้งกรรมชั่วกรรมดีที่ตนเสวย ให้ได้รู้ให้เห็นกัน อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน

สัตว์ทั้งหลายที่ได้เห็นกันอย่างเปิดหน้าเปิดตาที่ไม่เคยมีมาเลย แต่มีมาเพราะอำนาจแห่งพระบารมีของพระพุทธเจ้า ให้สัตว์โลกทั้งหลายทั่วดินแดน ได้พบได้เห็นกัน ต่อหน้าต่อตาในเวลานั้น เกิดความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน แล้วต่างคนต่างปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าแน่นไปหมดที่ได้เห็นได้ยินพระพุทธเจ้าในเวลานั้น มีความซาบซึ้งตื่นอกตันใจขึ้นในทางที่ดี ใครก็จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า โลกจะได้เห็นความอัศจรรย์จากพระพุทธเจ้า คือได้เห็นความอัศจรรย์จากเรา เมื่อเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว โลกจะได้เห็นเป็นความอัศจรรย์ จึงปรารถนาเป็นพุทธภูมิกันทั่วหน้า

พระองค์ทรงยืมพระโอษฐ์ แล้วตรัสออกมาว่า นี่ละขึ้นชื่อว่าความดี ไม่ว่าสัตว์โลกภายใน มีความกระหึ่มยืมย่อง อยากพบอยากเห็นอยากกราบไหว้บูชา อยากเป็นเจ้าของสมบัติที่เลิศเลอนั้นเสียเอง เช่น อยากเป็นพระพุทธเจ้า ต่างคนต่างปรารถนาอยากเป็นพระพุทธเจ้า เมื่อทรงยืมพระโอษฐ์แล้วก็รับส่งออกมาว่า คนทั้งหลายที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้านี้จำนวนมากขนาดไหน อย่างมากก็มีรายหนึ่งหรือสองรายเพียงเท่านั้น จะผ่านพ้นอุปสรรคของกิเลสที่มันกีดขวางทางเดินเพื่อบำเพ็ญความเป็นพระพุทธเจ้าไปได้ นอกนั้นจะจมไปตามอำนาจของกิเลสทั้งนั้นแหละ

ฟังซิพวกเราทั้งหลาย นี่ละเรื่องของกิเลสมันหนาแน่น พออำนาจของธรรมเปิดทางชั่วคราว เป็นฤทธาศักดานุภาพของศาสดา เปิดให้สัตว์โลกทั้งหลายได้เห็นกันทั่วหน้า ตั้งแต่แดนนรกขึ้นถึงแดนสวรรค์ ได้เห็นกันหายสงสัยว่า นรก สวรรค์ พรหมโลก ประชาชนคนธรรมดาเดินดินนี้มีหรือไม่มี ได้เห็นทั่วหน้ากันแล้วหายสงสัย ต่างคนต่างมีความกระหึ่มที่จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า และปรารถนาที่จะสร้างความดีต่อไป แม้เช่นนั้นก็ยังเล็ดลอดออกจากปากแห่งมาร คือมหาราได้แก่กิเลส อันเป็นกองทัพใหญ่อยู่บนหัวใจของสัตว์ทั้งหลายไปได้ไม่กี่ราย ให้ท่านทั้งหลายคิดให้ดี

ที่นี่ย่นเข้ามาหาบรรดาพี่น้องเรา ทั้งเป็นฝ่ายพระและเป็นฝ่ายมาราวาส ที่สร้างความดีหรือมาฟังเทศน์อยู่เวลานี้ จิตของเราไฝ่ฝันในทางที่ดีงาม ไฝ่ฝันในเพศของตน เช่น พระนี้ท่านบวชมาแล้ว ว่ามีศีล ๒๒๗ เรามีความกระหึ่มยืมย่องต่อศีลของเรา ศีลของเราบริบูรณ์หรือบกพร่องประการใด หรือขาดทะเลาะไปอย่างไรบ้าง ต้องย่นเข้ามาดูตัวของเรา ดูรายไหนก็เหมือนกัน เขานุ่งผ้าขาด นี่ละฟังซิ นี่ท่านให้ย่นเข้ามาดูตัวของเรา มีความดีงามประการใดบ้างเต็มอยู่ในตัวของเรา

ยกตัวอย่างเอาหลวงตาบัวนี้เป็นเกณฑ์ในท่ามกลางแห่งสังคมอันนี้ว่า หลวงตาบัวดูศีลของตัวเองเป็นอย่างไร ดูสมาธิของตัวเองเป็นอย่างไร ดูปัญญา ดูวิมุตติหลุดพ้น ธรรมอันเลิศเลอของตัวเองเป็นอย่างไร มีหรือเปล่า ปัญหามาตั้งถามหลวงตานะ แล้วก็เหมือนกับตั้งถามทุกๆ ท่านที่เป็นนักบวชด้วยกัน ว่าพระก. พระข. ตลอดถึงพระค. พระง. เป็นร้อยๆ พันๆ เป็นอย่างไรศีลนะ ได้สำรวมได้ดูศีลของตนหรือเปล่า ดูสมาธิของตน ได้นั่งภาวนาพอทำให้สงบร่มเย็น เป็นทางก้าวเดินเข้าสู่สมาธิหรือเปล่า เป็นปัญญาความเฉลียวฉลาดแก่กิเลสได้มากน้อยเพียงไรหรือเปล่า หรือเป็นอย่างไรจิตได้หลุดพ้นแล้วยังอย่างนี้

ให้ถามทุกคนสำหรับพระเราที่บวชมา ถามองค์ไหน ที่นี้ก็จะเอาหลวงตาบัวตอบอีกเหมือนกัน ถามองค์ไหนก็เป็นแบบเดียวกัน เอาหลวงตาบัวเป็นที่ตั้ง หลวงตาบัวเป็นอย่างไร ศีลบริสุทธิ์ดีเหมือนเขาครองผ้า ครองจีวร นุ่งสบง ครองจีวรสังฆาฏิใหม่

เอี่ยมอยู่ตลอด ไม่มีมลทินแปดเปื้อนในสรวง ในจักร ในสังฆาฏิ หรือมีมุตรมีคุณ มีขี้ติด สรวงจักร แล้วก็ติดเข้าไปหาตัวเอง ติดพันเข้าไปถึงใจตัวเองผู้กำลังครองจักรอยู่นั้นเป็น อย่างไร หลวงตาบัวจะต้องได้ตอบก่อนเพื่อนว่า หลวงตาบัวนี้สูงสง่า ขาด ใครมองมาก็ เห็นท่าเลย เพราะหลวงตาบัวศีลขาด องค์นั้นละศีลต่างพร้อยไม่เห็นท่าก็เห็นได้ขี้ มอง ไปขาดๆ วินๆ มองดูข้างหน้าก็ตาม มองดูข้างหลังก็ตาม มีแต่สรวงขาดสรวงวิน ไม่มี สรวงดี จักรดี สังฆาติมาครอง สมความเป็นพระสมบุรณ์แบบด้วยศีลด้วยธรรมเลย

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เป็นอย่างไรศาสนาพุทธเรา มองดูพระก็ขาดๆ วินๆ ด้วย ศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยวิชาวิมุตติหลุดพ้น ซึ่งเทียบกันได้กับสรวงขาด จักรขาด สังฆาติขาด ขาดๆ วินๆ มองหาตัวของพระ มองเห็นแต่ท่าแต่ขี้ ไม่มองเห็นศีลเห็น ธรรม คือความบริสุทธิ์ของศีลของธรรมอยู่ในตัวเองบ้างเลย มันไม่น่าอายหรือ

เรามานั่งอยู่ที่ศาลาวัดป่าบ้านตาด กว้างขวางขนาดไหนศาลาหลังนี้ ความกว้าง ศาลาหลังนี้ ๑๕ เมตร ความยาว ๖๐ เมตร ทั้งประชาชนทั้งพระเณร นั่งเต็มหมด ยัง เหลือออกไปข้างนอก ยังมากกว่าที่เต็มอยู่ในศาลานี้อีก เหล่านี้ต้องขอรักษานะ พุดนี้ หลงหน้าหลงหลัง จับติดจับต่อกันไม่ได้ นี่พุดถึงเรื่องจำนวนมากนี้ ก็มาลงได้แต่ว่า มี แต่พวกสรวงจักรขาด ท่าขาด ท่าศีลหาธรรมอันดีงามไม่มีในตนเลย อย่างนี้เราสลด สังเวชใหม่ พิจารณา

ดวงค์ไหนก็ศีลแทบไม่มีในตัวพระเรา ไม่สนใจในการรักษาศีล ศีลว่า ๒๒๗ นั้น น้อยไปมากกว่านั้นอีก แต่ไม่ว่าศีลข้อใดมีแต่ความต่างพร้อยขาดๆ วินๆ ไปตามๆ กัน หมดเลย ดวงค์นี้ก็แบบเดียวกัน ดวงค์นั้นแบบเดียวกัน พระที่มานี้จำนวนมากน้อย เพียงไร มีแต่พวกพระสรวงจักรขาด ปล่อยท่ามาด้วยกัน แล้วก็ปล่อยท่าไป ไม่มี ความรู้สึกตนสำรวมระวัง ให้เป็นความดีต่อไป ทำให้ศีลบริสุทธิ์เพื่อสมาธิต่อไป ปัญญา ต่อไป เพื่อวิมุตติหลุดพ้นต่อไปเลยแล้วศาสนาก็มีแต่คัมภีร์

คัมภีร์ท่านเขียนไว้เต็มบทเต็มบาททุกอย่าง แต่เราผู้ครองคัมภีร์ อ่านคัมภีร์ จากศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า กลายเป็นพระปลอมไปหมด ปลอมด้วยศีล ศีลไม่มี แต่เอาผ้าเหลืองมาครองไว้ แล้วดีไม่ตี เบ่งในตัวเองด้วย ใครมองมาเห็นถ้าเขาจะตำหนิ ตีเตียนก็ว่า ปิดบังทำท่านนั้นนะ จักรสรวงขาดท่านเห็นไหม อาตมาเป็นพระ นุ่นนะฟัง ชิ มันไม่ได้ดูทำของตัวเองเลย อาตมาเป็นพระ อาตมาเป็นสมุห์ ขึ้นต้นตั้งแต่อตมา บวชใหม่ จะตั้งเป็นสมุห์ใบฎีกาในวันพรุ่งนี้ อาตมาเป็นพระครู อาตมาเป็นเจ้าฟ้าเจ้า คุณ ขึ้นเป็นชั้นๆ อาตมาเป็นสมเด็จไปเลย มันให้มองดูตั้งแต่ยศบรรดาศักดิ์ลุ่มๆ แล้งๆ มันไม่ให้มองดูท่าของมัน คือศีลธรรมที่อยู่ในตัวนั้นบ้างเลย

ที่นี้ศีลธรรมไม่มีในตัว มันก็เป็นพระเปลือยกาย มองเห็นแต่ห้าแต่ไค้ยไปหมดดูไม่ได้ พระไม่มีศีลมีธรรม เป็นพระเปลือยเนื้อเปลือยตัวเปลือยกาย มองไปที่ไหนใครดูได้เมื่อไรถ้าเป็นอย่างนั้น อันนี้พระเรามีตั้งแต่ผ้าเหลืองครองตัว แล้วมองดูศีลดูธรรมประจำตนไม่มี อย่างนี้เป็นสง่าราศีที่ตรงไหน นี่เป็นข้อเตือนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ในนามว่าให้หลวงตาบัวเป็นผู้แนะนำอบรมในสมาคมวันนี้ จึงได้นำธรรมนี้ฝากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ให้พิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรม ให้เป็นคนสะอาด พระก็ให้เป็นพระที่สะอาดสมบูรณ์ด้วยศีล อยู่ที่ไหนเย็นหมด พระที่มีศีลสมบูรณ์เย็นฉ่ำภายในใจ

นอกจากนั้นยังมีสมถธรรม คือความสงบใจเกิดจากการภาวนา ภาวนาจะเป็นธรรมบทใดก็ตาม ท่านเรียกว่าการอบรมใจให้สงบทั้งนั้น ด้วยบทธรรมต่างๆ เช่น พุทโธบัง ธัมโมบัง สังโฆบัง อานาปานสติบ้าง มรณัสสติบ้าง ตามแต่จริตนิสัยชอบแล้ว นำธรรมเหล่านั้นเข้ามาอบรมจิตใจตนเองให้เป็นความสงบ ศีลก็ชุ่มเย็นบริสุทธิ์บริบูรณ์ภายในตัวของเรา ไม่ได้ล่วงเกินศีล ข้ามเกินเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป แม้ศีลข้อหนึ่งก็ไม่เคยทำลาย เรียกว่าไม่เคยเหยียบหัวพระพุทธเจ้า มีแต่เทิดทูนท่านด้วยความสำรวมระวัง รักษาศีลรักษาธรรมของตนให้บริสุทธิ์ตลอดไป นี้เรียกว่าพระที่สมบูรณ์แบบ

จากนั้นการบำเพ็ญภาวนาเป็นงานประจำของพระ ไม่เรียกว่าพระบ้าน พระป่าแต่ก่อนท่านว่าอรัญวาสี-คามวาสี คามวาสีคือแดนบ้าน อยู่ใกล้บ้านก็มี ชั้นที่เรียกว่าเป็นแดนบ้านแดนป่านั้นท่านเรียกว่า อรัญวาสี คือห่างจากหมู่บ้านไป ๑ กิโลเมตร หนึ่งมีเท่าไร นั่นละวัดตั้งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไป ๑ กิโลเมตรขึ้นไป ท่านเรียกว่า อรัญวาสี ผู้ที่อยู่ป่าเป็นปกติ คามวาสี ที่ตั้งของวัดใกล้กว่านั้นลงไปๆ ขาดกิโลลงไปโดยลำดับ จนกระทั่งตั้งอยู่กลางบ้าน ท่านเรียกว่าคามวาสี

พระเหล่านี้ไม่นิยมว่า พระบ้านพระป่า เป็นพระลูกศิษย์ตถาคต ผู้บวชมาเพื่อมุ่งหวังมรรคผลนิพพานด้วยกัน มรรคผลนิพพานจะได้จากอันใด ก็ได้จากแนวทาง คือพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ทรงชี้แจงแสดงบอกไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรม คือตรัสไว้ชอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ให้พากันดำเนิน เราก็ดำเนินตามนั้น ศีลเราก็บริสุทธิ์ การอบรมใจของเรา จิตตภาวนากับเรา ซึ่งเป็นพระปล่อยวางกันไม่ได้ เพราะเป็นงานจำเป็นของพระ คือ การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา นี่คือนิยามของพระโดยตรง ทั้งแดนบ้านแดนป่า เป็นความจำเป็นเสมอกัน

ต่างคนต่างอบรม ผู้อยู่แดนบ้านอยู่แดนป่า ก็มีความสงบเย็นใจ ทรงไว้ซึ่งมรรคซึ่งผลซึ่งนิพพานได้เช่นเดียวกันหมด เราจะเป็นผู้สง่างามในตัวของเรา เราอยู่ในวัดป่าแดนแห่งป่านั้นเป็นป่าศีลป่าธรรม ป่ามรรคผลนิพพาน อยู่แดนบ้านก็เป็นบ้านแห่งศีลแห่งธรรม แห่งมรรคผลนิพพาน แล้วเป็นความสง่าราศีทั้งแดนป่าแดนบ้าน จาก

ศีลธรรมของผู้ปฏิบัติที่อยู่ในที่ทั้งสองแห่งนี้ด้วยกัน ก็เป็นสรณะของประชาชนของโลก ทั้งหลายได้เป็นอย่างดี สมนามว่า สงฆ์ สรณ คจฺฉามิ

เราขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ด้วยความฝาก เป็นฝากตาย ก็สมชื่อสมนามที่เขาเปล่งวาจาอุทานออกมาจากทางจิตใจ กราบไหว้บูชา พระพุทธเจ้าด้วยเศียรเกล้าว่า พุทฺธิ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ เป็นสิริมงคลแก่ผู้ระลึก ถึง เราผู้เป็นองค์สรณะเสียเองก็สร้างสรณะ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติหลุดพ้น เต็มอยู่ในหัวใจของเรา เราก็มีสรณะอันเอกอุเต็มหัวใจ สมควรที่จะรับการต้อนรับ บรรดาประชาชนทั้งหลาย ที่เข้ามากราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ ทำบุญให้ทานด้วย ทักษิณาทานต่างๆ ไม่ทำทักษิณาทานของเขาให้ด้อยไป หรือทำจิตใจของเขาที่มาให้ ทานแก่นี้อานุญาของโลกให้ด้อยลงไป เกิดความอับเฉาแทนที่ขึ้นมาอย่างนั้นไม่มี เป็น ความชื่นอกชื่นใจสำหรับผู้นำไทยทานมาให้ทานด้วยความเต็มใจ ก่อนให้ก็ขึ้นบาน กำลังให้อยู่ก็ขึ้นบาน ให้ไปแล้วก็ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดไปมีผลมาก

เราที่ได้อาศัยประชาชนเขาเลี้ยงอัตภาพ อัตภาพของเราทั้งร่างกายนี้ก็มีชีวิต เป็นอยู่จากประชาชน ทางจิตใจของเราก็เป็นอยู่ด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยมรรคผลนิพพาน เรามีความสงบร่มเย็นภายนอกภายใน นี้สมชื่อสมนามว่า เราเข้ามาบวชในแดนพุทธ ศาสนา จึงขอให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วกัน เฉพาะอย่างยิ่งพระเถระเป็นแนว หน้า พระลูกพระหลานให้พากันจำเอาไว้

วันนี้เป็นวันสำคัญที่จะแสดง ความเสนียดจัญไรและความเป็นมงคล ให้แก่พระ ลูกพระหลานทั้งหลายฟัง สิ่งที่เป็นภัยต่อพระเถระของเราตลอดมานั้นคืออะไร พระพุทธเจ้าเวลาท่านทรงอุปสมบทบวชให้พระทั้งหลายแล้ว ท่านสั่งเสียพระทั้งหลาย รับสั่งให้พระทั้งหลายไปอยู่ตามป่า เช่น รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีวี อุตฺตสาโท กรณฺธโย.บรรพชาอุปสมบทแล้ว ให้ท่านทั้งหลายไปอยู่รุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้งลอมฟาง อันเป็นสถานที่เหมาะสมแก่ การบำเพ็ญเพียรเพื่อชำระกิเลสได้ดี จงอุตสาหะพยายามอยู่ และบำเพ็ญในสถานที่ เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่คือพระโอวาทสั่งสอนพระ ให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ

ทีนี้เราก็ให้เป็นผู้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติศีลธรรม ภาวนาเป็นความจำเป็นของเรา เราจะได้ธรรมสมบัติเข้าสู่ใจ เรื่องโลกสมบัติมีอยู่ทั่วไป สำหรับธรรมสมบัตินี้คนจะมี น้อยมาก และต้องขอภัยด้วยนะ เทศน์นี้ขาดวรรคขาดตอน เพราะความจำกัดขาดๆ ไม่ค่อยสืบเนื่องกัน ตรงไหนที่ขาดก็พึงทราบว่ามันสูญขาดตัดขาดไปแล้ว กรุณาทราบ ตามนี้ เทศน์มานี้ก็ขาดไปเรื่อยๆ กรุณาจำเอา

เกี่ยวกับเรื่องพระที่อยู่ในป่า เพื่อเสาะแสวงหาคุณธรรมอันประเสริฐเลิศเลอเข้ามาครองใจ เป็นสรรณะของโลก ใครตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เรื่องธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ต้องพูดถึง เกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพาน สุภาวชาโต ภควตา ธมฺโม ขึ้นต้นว่า อกาลิโก ธรรมนี้ให้ผลตลอดเวลา ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาใดมาเป็นอุปสรรคได้ กิเลสก็เป็นอกาลิโกเช่นเดียวกัน ใครสร้างกิเลสสร้างได้ทุกเวล่ำเวลา เป็นกิเลสเป็นพินเป็นไฟ เป็นบาปเป็นกรรมเผาตัวเองได้ทุกเวล่ำเวลา จึงพากันระมัดระวัง สร้างความดีงามก็เหมือนกัน พระเราอย่าอยู่นอนใจ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

ตะกั๊นนี่พูดถึงเรื่องสิ่งที่เป็นภัย นี่ระลึกได้นะ ไม่งั้นมันจะเตลิดไปอีกแล้ว ท่านสอนว่าสิ่งที่เป็นภัย แล้วพระพุทธเจ้าท่านสอนสิ่งที่เป็นคุณมหาคุณไว้ก่อน เช่น บวชแล้วให้อยู่ในป่าในเขาอย่างนั้น ตามเพศของพระ หน้าที่ของพระ งานของพระ ให้บำเพ็ญอย่างนั้น สิ่งที่เป็นภัยต่อพระตั้งแต่กาลไหนๆ มาปัจจุบันนี้ ก็คือเรื่องโลกเรื่องกิเลส นั่นละ ไม่ใช่เรื่องอะไร กิเลสเป็นข้าศึกกับธรรมตลอดมา ไม่เคยเป็นคุณต่อกัน เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนไว้ว่า สิ่งที่เป็นภัยคืออะไรปัจจุบันนี้ ที่เราเห็นประจักษ์อยู่เวลานี้คืออะไร สิ่งที่เป็นภัยต่อพระเรานี้คืออะไร

ท่านสอนให้เข้าอยู่ในป่า เพื่อตัดสัญญาอารมณ์ทั้งหลายให้น้อยลงๆ เพราะตามธรรมดาต่างคนต่างสั่งสมอารมณ์ที่เป็นกิเลสเต็มหัวใจอยู่แล้ว ทั้งพระทั้งฆราวาสมีเต็มอยู่ด้วยกัน ด้วยอารมณ์ของกิเลสอันเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตน ท่านจึงประกาศสอนภัยของกิเลสคืออะไรบ้างสำหรับพระเรา เราจะรักษาอย่างไร ภัยคืออะไร ที่จะมาเผาไหม้เรานั้นนะ ภัยคืออะไร

นี่จะบอกสิ่งที่เป็นภัยว่า หนังสือพิมพ์หนึ่ง นี่คือข่าวคราวของโลกชาวโลกีย์สกปรกกรงูรัง ไม่ใช่เป็นข่าวคราวของอรรถของธรรม ที่พระจะสนใจนำมาอ่านมาดู มาคิดมาดวงซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสไปล้วนๆ ห่างเหินจากอรรถจากธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไปเป็นลำดับจนไกลกันลิกลับ กลายเป็นพระหน้าด้านสันดานหยาบ มองเห็นหนังสือพิมพ์นี้เป็นกล้วยหอมกล้วยไซ้ไปหมดแล้วเวลานี้ ให้พากันทราบ นี่คือภัยอันดับแรก หนังสือพิมพ์

จากนั้นก็วิทยุ ประกาศข่าวคราวของโลกโลกีย์ที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันแทบทั้งนั้นทีเดียว ที่จะประกาศข่าวคราวของอรรถของธรรมมีน้อยมาก ไม่ค่อยมี อันนี้ก็ เป็นภัย แล้วก็โทรทัศน์ วิทยุ นี่หนักเข้าไปนะ แล้วก็โทรศัพท์มือถือ นี่ละภัยของพระ ให้ท่านทั้งหลายทราบไว้ทุกคน ที่กล่าวมาเหล่านี้ ที่รุนแรงที่สุดก็คือโทรศัพท์มือถือ ได้จับเข้าไปเท่านั้นแหละ คอขาดได้เลยไม่สงสัย จับโทรศัพท์มือถือไปแล้ว โทรศัพท์ไปหาอี

สาว ๆ อยู่ที่ไหน โทศัพทน์ัดกันเข้าห้องไหนหับไหน ที่แจ้งที่ลับจะอยู่ที่ไหน ทำกันเหมือนหมาก็ได้ นี่โศศัพทน์ือถือเป็นเครื่องประหารพระเราอย่างรุนแรงอย่างมากมาย

ขอให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้ นี่ละคือมหาภัย ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ไล่พระเข้าอยู่ในป่าในเขา กับเราเที่ยวสั่งสมหรือกว้าหาสิ่งเหล่านี้มาเผาตัวเองทั้งเป็นทั้ง ๆ ที่เป็นพระอยู่ที่นี่ ไม่สมควรอย่างยิ่งกับพระเรา ถ้าไม่ใช่พระสันดานหยาบ อย่าให้มีในวัดในวาของเรา ให้มีแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องการทำจิตใจให้มีความสงบร่มเย็น สิ่งที่จะได้รับก็คือ ตั้งแต่ศีล สมาธิ ปัญญา องค์นั้นสำเร็จพระโสดา องค์นี้สำเร็จเป็นพระสกิทาคา องค์นั้นสำเร็จเป็นพระอนาคา องค์นั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์ กลายเป็นสรณะของพวกเรา ท่านเรียกว่า เอส ภควโต สาวกสงโฆ

ท่านเหล่านี้ผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นี่ละ สุปฏิปันโน อุกุ ญาย สามิจิปฏิปันโน ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นั่นคือสาวกของพระพุทธเจ้า เอส ภควโต สาวกสงโฆ เป็นผู้ควรแก่ทุกสิ่งทุกอย่างในบรรดาปัจฉัยไทยทาน ที่ประชาชนทั้งหลายนำมากราบไหว้บูชา แล้วก็ ปุณฺณกุเขตต์ โลกสุส เป็นเนื่อนาบุญของโลก ไม่มีเนื่อนาบุญใดที่จะเสมอเหมือนเนื่อนาบุญแห่งพระสงฆ์สาวกที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นธรรมอัศจรรย์ขึ้นมา ซึ่งเป็นเหมือนกับสมบัติอันเลิศเลอ เป็นเนื่อนาบุญแก่สัตว์ทั้งหลาย ที่เขามาเกี่ยวข้องกราบไหว้บูชา ขอให้ทุก ๆ ท่าน ได้ปฏิบัติตามนี้ นี่ละแนวทางของพระ

เราอย่าบวชมาแล้วเอาผ้าเหลืองคลุมหัว ตามองไปแต่ทางโลกทางสงสาร หูมองไปข้างนอก เราอยู่ในวัด ตา หู จมูก ลิ้น กาย ส่งออกไปนอก เพื่อกิเลสสับเอาเผาเอาอยู่ นี่ตลอดเวลา หามรรคผลนิพพานไม่ได้นะ แล้วก็ย้อนกลับมาให้กิเลสมันหลอก ย้อนบังคับกลับมาว่า เวลานี้ศาสนาไม่มีมรรคมีผล มรรคผลนิพพานไม่มี พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วเป็นเวลาเท่านั้นเท่านั้นปี มรรคผลนิพพานไม่มี มันจะมีได้อย่างไร ก็หัวใจมันไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรม ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันส่งออกไปข้างนอก เพื่อกิเลสตัดคอขาดสะบั้น ๆ ไปทั่วโลกดินแดนให้เห็นอยู่กับตา แล้วมันจะเอามรรคผลนิพพานมาอวดโลกได้อย่างไร

ผู้ที่เอามรรคผลนิพพานมาอวดโลกได้นั้น ต้องอวดตัวเองเสียก่อน ให้ตัวเองได้รับความแปลกประหลาดอัศจรรย์จากการประพฤติปฏิบัติของตน เริ่มต้นตั้งแต่อบรมสมาธิภาวนา จิตใจทำอะไรจึงจะสงบ ธรรมดาของจิตนี้ลึกร้อยตัวสู้ไม่ได้ ในจิตของแต่ละบุคคลคนเดียวเท่านั้น เพราะความคึกความคะนองของจิตไม่มีประมาณ ไม่มีแต่มีแก่ ไม่มีวัย มีแต่ความคึกความคะนอง แล้วเอาธรรมเข้ามาเป็นน้ำดับไฟ มันแสดงเปลวออกไปทาง ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งล้วนแล้วแต่ไฟ น้ำดับไฟ คือสติปัญญา หมุนตัวเข้าไปด้วยจิตตภาวนา

เอ้า บังคับไม่ให้มันคิด มันจะคิดไปเรื่องโลกสงสาร มันคิดมาตั้งแต่วันเกิด มันเอาความอัศจรรย์อะไรให้เรา มันมีตั้งแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้เรา ทีนี้จะเอาน้ำดับไฟ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยน้ำดับไฟ สาวกทั้งหลายตรัสรู้ด้วยน้ำดับไฟ คือด้วยภาวนา ดับกิเลสทุกกองฉิบหายไปหมด เป็นศาสดาของโลก เป็นสรณะของโลกขึ้นมา เราจะเอาน้ำดับไฟให้เป็นสาระของตัวเองขึ้นมาภายในจิตใจของเรา แล้วก็ภาวนาพุทธโธ

เอ้า ลองดูซิท่านทั้งหลายเป็นลูกชาวพุทธใครระลึกถึงพุทธโธไหม ไม่มีใครจะระลึกเป็นส่วนมากนะ นี่ละเอาพุทธโธไประลึก เอาพุทธโธมาบริกรรมเวลาจะหลับจะนอน เวลาไปไหนพุทธโธให้ติดเนื้อติดตัว เป็นคนมีสง่าราศี ตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าวไปเลยด้วยพุทธโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ หรือด้วยคำบริกรรมใดก็ตาม เหมือนเราตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าว แล้วมรรคผลนิพพานจะไปอยู่ที่ไหน อยู่ที่หัวใจซึ่งมีธรรมเป็นน้ำดับไฟอยู่ในใจของเรา จิตไม่เคยสงบจะสงบขึ้นมาจากภาวนา

การภาวนาเราเอาคำบริกรรมเสียก่อนนะ มานึกเฉยๆ ไม่ได้ เอาคำบริกรรมให้ติดกับจิตเสียก่อน แล้วเอาสติติดกับคำบริกรรมไม่ให้เผลอ ยิ่งเวลาภาวนาแล้วเผลอไปไม่ได้บอกกันเลย ตัดขาดสะบั้นไปเลยกับความเผลอ ไม่ให้เผลอ เอ้า จิตมันจะติดดินไปโลกไหนวะ ธรรมจะเอาไว้มองอยู่ไม่เคยมี ธรรมนี้ปราบได้ทั้งนั้นแหละ เอาธรรมนี้มาปราบความติดความดันของใจ แล้วก็สงบลงได้ด้วยสติ ด้วยคำบริกรรมภาวนาของเรา จากนั้นไปใจเมื่อได้มีการรักษาด้วยอรรถด้วยธรรม คือคำบริกรรมและสติกำกับเป็นต้นแล้วจะมีความสงบเย็น พอจิตมีความสงบเย็นลงไปแล้ว จะหยั่งเข้าไปหาสมาธิคือความสงบอย่างแน่นหนามั่นคง

พอจิตมีความสงบอย่างแน่นหนามั่นคงแล้ว เป็นโอกาสอันดีงามที่เราจะได้พิจารณาพิจารณาทางด้านปัญญา เพราะจิตมีอารมณ์ เราจะพิจารณาทางด้านปัญญาได้ ถ้าจิตกำลังฟุ้งซ่านรำคาญ นำไปพิจารณาทางด้านปัญญาจะเป็นสัญญาอารมณ์ไปหมด จะไม่เป็นปัญญา แก้กิเลสไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นจึงต้องอาศัยเวลาจิตมีความสงบแล้วนั้นละ หลังจากนั้นนำจิตออกมาพิจารณาทางด้านปัญญา

ทีนี้ก็หมุนเข้าไปหา เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ของพระเราละ นี่มูลกรรมฐานเบื้องต้น เราเอากรรมฐานทั้งห้าจะเป็นบทใดก็ตาม เป็นคำบริกรรมภาวนาให้จิตอยู่กับกรรมฐานทั้งห้านี้บทใดก็ได้เสียก่อน ต่อจากนั้นไปจนจิตเรามีความสงบเรียบร้อยอารมณ์ทั้งห้านี้กลายเป็นอารมณ์วิปัสสนา เกสาแยกออกไป ทั้งผมเขาผมเราทั่วโลก ดินแดน โลมา นขา ทันตา ตโจ มีอยู่ด้วยกัน แล้วตโจหนังหุ้มห่อไปทั่วโลกดินแดน พอพิจารณาไปถึงหนังแล้ว ถลกหนังออกหมดแล้วคนมีที่ไหน ผู้หญิงไม่มี ผู้ชายไม่มี มีแต่ของปฏิภูโสโครกแดงโรไปหมด เพียงเท่านั้นก็กระจายเข้าไปถึงภายในได้อย่างสมบูรณ์

แบบโดยลำดับลำดับตา เข้าไปในดับ ไต ไล่ พุง เป็นป่าช้าฝังศพไปหมด ในสายทางของการภาวนาด้วยปัญญา

นี่ละที่ปัญญาออกก้าวเดิน แยกแยะสิ่งที่อยู่กับเราตั้งแต่วันเกิด มันไม่เคยเห็น แต่พอจิตมีความสงบแล้ว นำความสงบนี้ออกไปพิจารณาทางด้านปัญญา มันจะเห็นไปหมดในร่างกายของเรา ที่แบกศพทั้งเป็นมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งบัดนี้ จะกระจายไปหมดทั่วสรรพางค์ร่างกาย แล้วกายเขากายเรา กายสัตว์โลกสงสารทั้งหลาย จะเป็นแบบเดียวกันนี้หมด เรียกว่าปัญญา

ให้พิจารณาทางด้านปัญญา จิตจะเบิกกว้างออกๆ เห็นภัยของกิเลสจะเริ่มเห็นตอนนี้ เห็นภัยของกิเลสตอนจิตฟุ้งซ่าน ก็เห็นในทางสมาธิ จิตไม่วุ่นวาย นี่อันนี้สงส์อันหนึ่ง แต่ที่จะมีอันนี้สงส์มากก็คือ ทางด้านปัญญา แยกธาตุแยกชั้นธ้อออก พิจารณา อสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา พิจารณาแล้วพิจารณาเล่า เหมือนเขาคราดนา คราดไปคราดมาจนมูลคราดมูลไถแหลกละเอียดแล้วควรแก่การปักดำ เขาก็ปักดำ อันนี้เราพิจารณาทบทวนอยู่ จนกระทั่งจิตมีความชำนาญชำนาญ พิจารณาอะไรมันจะแตกกระจายไปทันทีทันใด ตั้งขึ้นนี้แตกกระจายจัดกระจายให้เห็นทันทีๆ เรียกว่าปัญญาคล่องตัว นี่ละพิจารณาอย่างนี้

ที่นี้กิเลสจะค่อยหลุดลอยไปตอนนี้ละ เรื่องสมาธินั้นเป็นแต่เพียงว่าตีกิเลสให้สงบเข้ามา ไม่ใช่ถอนกิเลสนะ ให้กิเลสสงบตัวเข้ามา ปัญญาที่คลี่คลายตีกิเลส ให้แตกกระจายกลายเป็นจิตที่บริสุทธิ์ขึ้นมาด้วยอำนาจของปัญญา ให้ท่านทั้งหลายนำไปพิจารณา

พระลูกพระหลานที่มาฟังวันนี้ไม่เคยภาวนาก็มี ให้ภาวนา หลวงตานี้ภาวนามาอย่างโชกโชน พูดได้เต็มปากในธรรมเหล่านี้หลวงตาครองไว้หมดแล้ว พูดให้ฟังอย่างชัดเจน การภาวนาเราเริ่มต้นตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานมาเรื่อยๆ จิตก็ค่อยสงบเย็นเข้าไปตามทางที่อธิบายมาแล้วนี้ จนกลายเป็นสมาธิ ติดสมาธิแน่นหนามั่นคง ไม่อยากคิดอยากปรุงอะไรเป็นเรื่องรำคาญใจ แต่ก่อนไม่คิดไม่ปรุงไม่ได้ของมันจะแตก มันอยากคิดอยากปรุง พอสมาธิทับหัวมันลงไป ความคิดปรุงหายหน้าไปหมด เหลือแต่ความสงบแนวเป็นเอกจิต เอกธรรม เป็นเอกัคคตารมณ์ เป็นอารมณ์อันเดียวอยู่ในสมาธิเท่านั้นพอกินพออยู่ นั่งที่ไหนก็ชั่วโมงลืมวันลืมคืนไป

นี่ละจิตเพลินในสมาธิ คือความแน่นหนามั่นคงของใจ ไม่ยุ่งกับการงานอะไรเลย เพียงเท่านี้จิตก็พอกินแล้ว สำหรับพระนักปฏิบัติเรา ดีไม่ดีติดสมาธิ เมื่อมันเป็นมากๆ แล้ว ก็จะเอาความรู้คือเอกัคคตารมณ์ จิตรู้อันเดียวเท่านั้นเป็นนิพพานไปได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องแยกจิตออกไปทางด้านวิปัสสนา ให้พิจารณาแยกธาตุแยกชั้น นี้จะ

เบิกออกไปละที่นี้ เบิกออกๆ เรื่องธาตุเรื่องชั้นนี้ พิจารณาแล้วพิจารณาเล่า อย่าถือว่าเป็นที่เที่ยวนั้นเที่ยวนี้นะ เอาจนกระทั่งมันมีความคล่องแคล่วแกว่งล้าสามารถพิจารณา กำหนดพิชิตดวงๆ มองดูหญิงดูชาย มองทางกระดูกเป็นกระดูกไปหมด มองทางเนื้อเป็นเนื้อ มองอะไรเป็นอันนั้นทันทีๆ นี้เรียกว่า ทางด้านปัญญาชำนาญ คล่องตัวๆ จนกระทั่งคล่องตัวหมดแล้ว รูปนี้หมด เอ้า ฟังให้ดีนะ

นี้ได้ดำเนินมาแล้วมาสอนท่านทั้งหลาย ไม่ผิด พูดอย่างอาจหาญ เวลาพิจารณา เรื่องอสุภะอสุภังนี้เต็มเนื้อเต็มตัว จิตมันคล่องตัวๆ กำหนดตั้งขึ้นให้เป็นอย่างไร เป็นได้ตามต้องการๆ จากนั้นพอตั้งขึ้นปั๊บปั๊บๆ สุดท้ายอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา มันไหลเข้ามาสู่หัวใจนี้เลย เข้ามาสู่หัวใจตัวไปปรุงไปแต่ง ว่าอันนั้นเป็นอันนั้น อันนี้เป็นสิ่งนี้ เช่นว่าเป็น อนิจจัง ทุกข์ อนตตา เป็นอสุภะอสุภัง รวมแล้วมาเป็นอยู่ที่จิต ไหลเข้ามาสู่ที่จิต พอมารวมที่จิต จิตเป็นผู้ไปวาดภาพสิ่งทั้งหลายมาหลอกตนเอง พอรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นจิตเป็นผู้วาดภาพ ปล่อยสิ่งเหล่านั้นออกไปหมดเลย เหลือแต่อสุภะอสุภังภายในจิต

เรื่องการพิจารณาร่างกาย ส่วนใหญ่จะยุติลงในจุดนี้ กามราคะจะขาดไปตรงนี้ เอ้า ฟังให้ดี แต่จะต้องอาศัยอันนี้เป็นการฝึกซ้อมจิต เอ้า กำหนดมันก็จะไหลเข้ามาสู่ใจๆ ที่เราจะกำหนดแยกธาตุแยกชั้นนี้ ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้เหมือนแต่ก่อนไม่ได้ มันรวดเร็ว พอตั้งขึ้นปั๊บมันจะหมุนเข้ามาสู่ใจๆ ใจเป็นอสุภะอสุภังเสียเอง ใจเป็นป่าช้าฝังบิณฑบาตเสียเอง ใจเป็นผู้วาดภาพเสียเอง มันจะมารวมอยู่ที่ใจ ทีนี้มันก็ปล่อยเรื่องข้างนอก ที่ไปวาดภาพว่าหญิงนั้นชายนั้นออกๆ จากใจไปเสียหมด มันมีอยู่ที่ใจ เกิดดับอยู่ที่ใจ นี่ละเรื่องราคะตัณหาขาดกันที่นี้ เอ้า ฟังให้ดี

พอพิจารณาอันนี้แล้ว เบื้องต้นพอมันรวมเข้ามาอยู่ที่นี้ นั่นละราคะตัณหาขาดตรงนั้น สอบได้แล้ว ๕๐% จากนั้นเป็นการฝึกซ้อม อันนี้ละฝึกซ้อมแล้วไหลเข้ามา เอ้อ อสุภะอสุภัง รูปกรรมฐานแหละกำหนด แล้วไหลเข้ามาๆ สู่ใจ เร็วเข้าๆ สุดท้ายพิจารณาอะไรไม่ได้ มันไหลเข้ามา ปรากฏแล้วไหลเข้ามาสู่ใจๆ นี้เรียกว่าฝึกซ้อมกามราคะ แล้วหมดไปได้ระดับ ๕๐% แล้ว ทีนี้ต่อไป ๖๐, ๗๐% นี้หมายถึงผู้เชื่องช้า ไม่ได้หมายถึงผู้ที่เป็นขีปนาวุธ หมายความว่า ท่านๆ วิธีการดำเนินมักจะเป็นอย่างเดียวกัน จึงได้ชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบ

พอพิจารณาอันนี้ ตั้งขึ้นปั๊บปั๊บๆ ยังไม่ได้เข้ามานะ มันรวดเร็ว จากนั้นจิตก็ว่างเลย ไม่มีอสุภะอสุภัง รูปหญิงรูปชายในโลกสงสาร ภูเขาทั้งลูกหมดด้วยความว่าง อำนาจแห่งความว่างตีฆาตกรหมด ว่างไปหมด ทีนี้มันว่างนี้จะพิจารณาอะไร ก็อาศัยอสุภะอันนี้ละตั้งปั๊บๆ หรือรูปธรรมอันนี้ละตั้งปั๊บ เป็นการฝึกซ้อมนามธรรม ให้มี

ความแก่ล้า ล้า มองดูเข้าไปกระแสดของจิต นามธรรมคือกระแสดของจิต สังขาร
วิญญาน สัญญาอารมณ์ เกิดมาจากจิต มันจะวิ่งเข้าถึงจิตๆ ไปโดยลำดับลำดับ

เอาอันนี้จะเป็นการทดสอบกัน เรื่อยเข้าไปๆ ทีนี้มันก็เร็วเข้าไป เรื่องรูปอะไรนี้
หมด วางไปหมดเลย แต่มันวางข้างนอกนะ หัวใจยังไม่วาง เอ้า ฟังให้ดี มันวางแต่ข้าง
นอกด้วยการพิจารณา พอพิจารณาสິงนี้แล้วก็เป็นามธรรม ฝึกซ้อมเรื่องการคิดการ
ปรุง สัญญาอารมณ์มันปรุงขึ้นดับไปๆ ตามเข้าไปถึงใจๆ เกิดจากใจ ดับที่ใจ ดับดับที่
ใจ เกิดดับที่ดับ เกิดดับที่ดับ ดับที่ใจ ใจเป็นต้นเหตุ ใจเป็นตัวเหตุ ไล่เข้าไปๆ ใจนั้นมี
อะไรอยู่นั้น อวิชชาปุจฉยา สงขาร ปรุงออกมาเป็นสมุทัย ไล่เข้าไปถึงตรงนั้น
แล้วก็ไปถึงตัวรากแก้วของกิเลสตัณหาอาสวะ ของวิภูวนนี้ ได้แก่อวิชชา ผาดกันขาด
สะบั้นลงไปนั้นแล้ว ทีนี้วางทั้งภายนอก วางทั้งภายใน

วางภายนอกนี้วางหมด วางภายในคือหัวใจ ไม่ยึดตนเอง ไม่ยึดเขายึดเรา หมด
ทีเดียว วางข้างนอก วางข้างใน ถ้าเราจะเทียบวางข้างนอกนั้นเหมือนห้องว่าง ห้องนี้วาง
เดินเข้าไปดู ห้องนี้มันว่าง แต่เราไปยืนขวางห้องอยู่นั้นนะ ตัวเราไปขวางห้องไม่ดูตัว ว่า
แต่ห้องนี้มันว่างๆ ตัวของเราไปขวางห้องไม่ดู ทีนี้ย้อนกลับมาพิจารณาตัวเองมันยังไม่
ว่าง มันจะว่างได้อย่างไรเจ้าของไปยืนขวางห้องอยู่นั้นนะ จะเรียกว่าห้องมันว่างได้
อย่างไร ถอนตัวออกมาซิถ้าอยากให้เห็นห้องว่าง นี้เรียกว่าจิตดูตั้งแต่ภายนอก รอบไป
หมดวางไปหมด เรียกว่าห้องว่าง ทีนี้ย้อนเข้ามาดูภายในตัวเอง ขาดสะบั้นไปหมด
สมมุติตัวยึดเรายึดเขาที่ละเอียดยุ่ที่จิต จิตอวิชชา พอรู้ตัวนี้จิตตัวนี้ถอนตัวผาง
เรียกว่า เราออกจากห้องแล้ว ทีนี้วางไปหมดเลย เรียกว่าวางทั้งข้างนอก วางทั้งข้างใน

พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก ท่านไม่ถามกัน ถามกันอะไร ธรรมเป็นอันเดียวกัน
สดๆ ร้อนๆ นี้ละวางนอกวางใน จำเอนะพระลูกพระหลาน เวลาว่างข้างนอกก็เป็น
แดนอัศจรรย์แดนหนึ่ง เราไม่พูดไปมากเลยเสียเวลา เวลาทีนี้พิจารณาเข้าไปธานีธานี
จนกระทั่งถึงวางข้างใน ปล่อยข้างนอกแต่ยังไม่ปล่อยข้างใน ก็ยังไม่วางเต็มที่ ปล่อยข้าง
นอกด้วย ปล่อยข้างในด้วย วางข้างนอกด้วย วางข้างในด้วย วางข้างในด้วย ไล่ไปหมด
เป็น สุธัญโต โลภ อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต

ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ดูโลกเป็นของสูญเปล่า วางเปล่า ถอน
อึดทานุทธิ แล้วจะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นคนที่
พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าวางเปล่าอยู่อย่างนี้ จิตดวงนี้ที่ท่านสอนพระโมฆราช จะ
มาปรากฏตัวของเรารึขึ้นเป็นพระโมฆราชของค้หนึ่ง ใครเป็นขึ้นอย่างนี้เป็นพระโมฆราช
ด้วยกันหมด วางที่ตรงนั้นะทีนี้วาง มองดูโลกว่างหมด หัวใจมีอำนาจมากนะ ต้นไม้
ภูเขาทั้งลูก มองไปตาเห็นเป็นรางๆ แต่อำนาจของใจที่ว่างเต็มตัวนี้ มันปราบไปหมด

ว่างไปหมดเลย นี่ที่ว่างจริง ๆ ว่างจริง ๆ ว่างอย่างนั้นโลกว้าง ใจว่างนั่นเอง โลกว้างยังไม่ถึงที่ พอใจว่างด้วยกันเท่านั้นว่างไปหมด นี่ผลแห่งการปฏิบัติธรรม พระลูกพระหลาน ให้นำไปปฏิบัติ

ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้านี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน เป็นตลาดมรรคผลนิพพานอยู่ล้วน ๆ อย่าไปหาชมตั้งแต่ชี้หุมราชี้หมาแห้ง ให้ชมอยู่ตลาดมรรคผลนิพพาน ดูที่จิตกิเลสตัณหามันครอบงำเอาไว้ จึงมองหาอะไรไม่เห็น เห็นแต่กิเลสอันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดีเป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร มันมีคนชั่วเมื่อไร มันมีแต่คนดี มีแต่คนฉลาดแหลมคมทั้งนั้น ใครไปว่ามันไม่ดีไม่ได้ ใครว่ามันโง่ไม่ได้ ต้องว่ามันฉลาด ๆ ตัวกิเลสของมันชอบยอ สำหรับธรรมแล้วท่านไม่ยอ อยู่ตามหลักความเป็นจริง ใครจะตั้งอะไร ๆ ก็ตั้งไป อันนี้เป็นส่วนเกินทั้งนั้น ๆ ธรรมชาติที่พอเหมาะพอดีด้วยความอัศจรรย์เลิศเลอ คือจิตที่พอแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ปล่อยว่างหมดแล้ว นี่คือจิตพอตัวอย่างเลิศเลอ

ที่เรียกว่านิพพานเที่ยงไปหาที่ไหน ดูหัวใจถึงพระพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้นและตรัสรู้ดวงขึ้นมา นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายลงไปถึงสาวกเหมือนกันหมด ไม่มีควมยิ่งหย่อนต่างกัน นี่ดูพระพุทธเจ้าดูที่นี่ จะเห็นทั่วถึงไปหมด ดูนิพพานดูที่นี่ไม่ต้องไปดูที่ไหน ไปหาบุคคลนั้น ดูจนกระทั่งวันตายไม่เห็น เอ้า ดู ให้เริ่มแกะรอยไปตั้งแต่เริ่มภาวนานะ เอาพุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ ให้แกะรอยพระพุทธเจ้าพระพุทธเจ้าเสด็จไปอย่างนี้ สาวกดำเนินไปอย่างนี้ เอ้า ตามรอยไป จะเป็นไปดังที่เรากล่าวตะกั๊นละ ตามรอยไปจนกระทั่งถึง ว่างนอกว่างใน นั่นละที่นี้ ถึงตัวแล้ว ๆ ข้างนอกก็ว่าง ข้างในก็ว่าง นี่ถึงตัวโค ถ้าเราตามโค ถึงมรรคผลนิพพานแล้ว ถ้าพูดถึงมรรคผลนิพพาน

ดูให้ตีทุกคน ธรรมเหล่านี้สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ในพุทธศาสนาของเรา เอาไปหมกไว้ทำไม อยู่ในตู้ในหีบ พวกเรามันเป็นหนอนแทะกระดาศ อ่านแล้วไม่เคยสนใจจะปฏิบัติ ตามธรรมที่ท่านสอน ซึ่งเต็มไปด้วยมรรคผลนิพพานทั้งนั้น ครั้นอ่านแล้วให้กิเลสเข้าไปครอบงำ ให้กิเลสเอาเป็นเจ้าของ สำคัญตนว่าเรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ชั้นชี้หมาอะไร ประสาชื่อ ใครตั้งก็ได้ชื่อ ตั้งฟากจรวดดาวเทียมก็ได้ แต่หัวใจเต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณประเสริฐอะไร ดูหัวใจเจ้าของมันจำไปหมดแล้วอยู่ที่ไหนสบายหมด

พวกลูกพวกหลาน พระเถระทั้งหลายให้ตั้งใจปฏิบัตินะ มันสด ๆ ร้อน ๆ ภัยที่กล่าวมาเหล่านี้อย่าลืมนะ พวกหนังสือพิมพ์ พวกวิทยุ พวกโทรทัศน์ วิทยุโทรทัศน์มือถือ นี่คือเพชรฆาตสังหารพระนะ ใครอยากล่าหาญชาญชัยถ้าไม่อยากจมทั้งเป็น ศาสตราจารย์เอกสอนไว้เรียบร้อย ไล่เข้าไปป่าคือศาสตราจารย์เอก ให้พิจารณาโลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรม ขรवासเป็นขรवास พระเป็นพระ อยู่ด้วยกันก็ไม่

เหมือนกัน ที่นี้หน้าที่การงานที่จะปฏิบัติต่อกันจะให้เหมือนกันได้ยังไง พระวาสาเขาปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้อย่างนั้น เราปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้แบบนี้ คือไม่สนใจ จะสนใจแต่ธรรมอย่างเดียว

เขาปฏิบัติอย่างนั้น เขาสนใจกับสิ่งนั้น เราปฏิบัติต่อธรรม เอ้า พุทโธ ธัมโม สังโฆ ภวานาดูหัวใจด้วยสติให้ดี เราดูอันนี้ ธรรมจะเกิดที่นี้ ความสงบร่มเย็นจะเกิดขึ้นที่นี้ แล้วความแปลกประหลาดอัศจรรย์จะเกิดขึ้นที่นี้ ไม่เกิดขึ้นที่ไหน แล้วจะจำขึ้นที่นี้ ท่านทั้งหลายไปหามรรคผลนิพพานที่ไหน พวกชาวพุทธเราเนี่ยมันพวกบ้าทั้งนั้นแหละ มันไม่ได้ดูเข็มทิศทางเดินที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ในพระไตรปิฎกนั่นคือองค์ศาสดาทั้งนั้นนะ พระไตรปิฎกนั่นองค์ศาสดาอยู่นั้น มันเหยียบหัวศาสดาไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

อ่านธรรมะพระพุทธเจ้ามันยังลบมรรคผลนิพพาน ๆ ไม่มี ๆ อยู่ต่อหน้าต่อตา แห่งธรรมของพระพุทธเจ้าที่กำลังอ่านอยู่นั้นแหละ เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป พวกเราพวกเหยียบหัวพระพุทธเจ้านะ ตีนมันเก้งนิกะตีนกิเลส เหยียบหัวพระพุทธเจ้าได้ เอาให้หมอบกราบพระพุทธเจ้าซิ อ่านลงไป เอาไปปฏิบัติดูซิ พระพุทธเจ้าโกหกโลกจริงหรือ พระพุทธเจ้าองค์ใดตรัสรู้ขึ้นมา มีแต่แสดงธรรมของจริง เอกนามก็ คืออะไร หนึ่งไม่มีสอง

หนึ่งไม่มีสองคืออะไร พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ถ้าวางได้หยั่งทราบอะไรแล้วไม่มีสอง พระวาจาที่รับสั่งไปแล้ว เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบทั้งนั้น ไม่มีผิด นั่นเรียกว่า เอกนามก็ พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นได้ที่ละพระองค์เท่านั้นไม่มีสอง นี่ เอกนามก็ คือศาสดาองค์เอก สอนธรรมไว้เป็นเอกๆ ไม่มีคู่แข่ง ให้พากันจำเอา เทศน์ไป เทศน์มาก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า การเทศน์ว่าการ ก็ขอร้องจากบรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลาย เอาพระแก้มเทศน์เป็นอย่างนี้ละ หลงหน้าหลงหลัง หลงนั้นหลงนี้

สรุปความลงไปธรรมที่มาสอนท่านทั้งหลายนี้ หลงตามาสอนอยู่นี้ หลงตาไม่ได้ไปหาบุคคลที่ไหน พูดแล้ว สารุ เราเรียนมาตามคัมภีร์ไบเบิลตามตำรับตำรา ก่อนจะมาเป็นสมบัติของตัวจากภาคปฏิบัตินี้ ออกมาจากคัมภีร์ไบเบิล ท่านชี้เข้ามา นั่นเห็นไหมปริยัติพระไตรปิฎก ชี้เข้ามาที่หัวใจของเรานี้ เราทำไมไม่ปฏิบัติตามท่าน เหยียบหัวท่านไปทำไม ให้ชี้เข้ามาซิ ดูเข้ามาซิ สอนเรื่องภาวณา เอ้า ดูมันเป็นอย่างไรใจ ลิงทั้งตัวเต็มอยู่ในหัวใจเรานี้ ร้อยตัวยังสู้ไม่ได้ ความคิดรวดเร็ว เอ้า เข้ามาดูนี้ มันจะจำขึ้นมาที่นี้แล้วกราบพระพุทธเจ้าอย่างกราบทุกพระองค์ เห็นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ที่หัวใจที่บริสุทธิ์ที่สุดส่วนแล้ว

นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย ไม่มีความยิ่งหย่อนกว่ากัน คือความบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย นี่คือผลแห่งการปฏิบัติตามศาสนธรรมของ

พระพุทธเจ้า เรียกว่า เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง จุดลากสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวงโดยถ่ายเดียว ไอ้กิเลสมันจุดลากลงๆ พระพุทธเจ้าว่าอย่างไรมันคอยตำหนิติเตียน คอยกัดกันกัดค้ำัน ให้ระวังให้ตื่นะกิเลสตัณหา เวลาจะไปวัดไปวาภิเลสว่าไม่ว่าง เห็นไหมละ เวลาจะไปวัดไปวา กิเลสว่าไม่ว่าง ให้กิเลสบอกว่าไม่ว่าง จะไปอะไรไปสร้างคุณงามความดีมันไม่ว่างทั้งนั้นละ เงินมีเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้าน จะไปทานเอาไปหาอะไร เอาไปทานแล้วเอาไปให้พระหัวโล้นกินหมด ไอ้เราหัวชนมันกินแล้วมันหายไปไหน กินแล้วมันก็เป็นมูลตรเป็นคูถเหมือนกัน

พระกินได้ท่านเป็นบุญเป็นคุณ เอาไทยทานไปถวายท่าน เป็นบุญเป็นคุณเป็นสมบัติทิพย์ขึ้นมาแล้วรู้ไหม เจ้าของไปกินเป็นมูลตรเป็นคูถขึ้นมามันต่างกันนะ เอามาถวายพระเป็นอาหารทิพย์ขึ้นมา เป็นบุญเป็นกุศลขึ้นมาในหัวใจเรา ต่างกันนะ ให้เรากินเองให้ใครต่อใครกินเอง มันเป็นมูลตรเป็นคูถขึ้นมา แต่เอาไปถวายพระท่านนี่เป็นอาหารทิพย์ขึ้นมา ใครสร้างได้มากเท่าไรๆ สมบัติทิพย์จะเกิดมากขึ้นเท่านั้น ไปแดนสวรรค์นิพพานอะไรพาไป ถ้าไม่ใช่สมบัติทิพย์เกิดขึ้นจากความดีของเรา มีการให้ทานเป็นต้นนี้ จะมาจากไหน พากันจำให้ดี

พวกปฏิบัติทั้งหลายอย่าหลงศาสนาอะ กิเลสมันคลื่นใหญ่มากทีเดียว ธรรมะเป็นเหมือนกับฝ่ามือไปกั้นคลื่นกิเลสตัณหา ซึ่งเท่ากับมหาสมุทรน้ำมันจะไม่ไหวนะ ไหวก็อย่าไปกั้นของใคร กั้นตัวของเรานี้ เอา มันจะหนาขนาดไหนคลื่นของกิเลสมันเท่ามหาสมุทรไหม ฝ่ามือเราให้ใหญ่กว่ามหาสมุทรคือความเพียร ตีลงไปๆ ขาดสะบั้นไป กิเลสหมดเหมือนกัน พระพุทธเจ้าศาสนาเอกสอนโลกด้วยธรรมอันเดียวกัน กิเลสก็มีวิชาอันเดียวกันที่มากล่อมสัตว์โลก ธรรมเป็นเครื่องแก้กิเลสปราบกิเลสก็มีธรรม พระพุทธเจ้าพระองค์เดียวนี้เท่านั้นถูกต้องไปหมด กิเลสเคยลากเรามามากต่อมากแล้วนำมาแก้เรา มันจะเก่งไปไหนกิเลสนะ ฟาดให้มันขาดสะบั้นลงไป

เอาละ วันนี้เทศนาว่าการก็เหนื่อยลงๆ บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มาฟังเทศน์วันนี้ ดูมีมากมายกายกอง เป็นอย่างไรให้พากันนำไปคิดไปตรองนะ แล้วขอสรุปความแห่งธรรมทั้งหลายที่นำมาเทศน์ให้ท่านทั้งหลายนี้ หลวงตาเทศน์ด้วยความอาญาชาญชัยเหนือโลกเหนือสมมุติ ถ้าว่าอาญาชาญก็เหนือสมมุติทุกอย่าง เต็มอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้ว ตั้งแต่เริ่มต้นตะเกียกตะกายเข้าป่าเข้ารก จะเป็นจะตายไม่มีใครเห็นนะ เวลาอยู่ในป่าในเขา รื้อฟื้นออกมาตั้งแต่มันสงสัยมรรคผลนิพพาน จับคัมภีร์อ่านนะ คัมภีร์นี้ท่านแสดงมรรคผลนิพพาน ส่วนใหญ่มันก็เชื่อ ส่วนย่อยมันก็ เอ้ มรรคผลนิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นั่นเห็นไหมอ่านคัมภีร์ของพระพุทธเจ้าอยู่นั้น มันเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปในขณะที่อ่าน ฟังซินะ

ที่นี้ก็ย่อมรับคำของพระพุทธเจ้า มาเทิดทูนด้วยการปฏิบัติ การปฏิบัติก็กระจำง ขึ้นไปๆ อย่างที่ว่านี้ ตั้งแต่สมถธรรม สมาธิธรรม วิปัสสนาธรรม พาดจนกระทั่งถึง วิมุตติธรรม เราไม่สงสัยเวลานี้ การสอนโลกเราสอนด้วยธรรมสมบัติเป็นอัสสมบัติของเราเอง ธรรมสมบัติทั้งหมดนี้มากลายเป็นอัสสมบัติ เป็นสมบัติของเราล้วนๆ ที่สอน ท่านทั้งหลายนี้ สอนด้วยความไม่สงสัย บาบมี บุญมี นรก สวรรค์มี พระพุทธเจ้าว่ามี ฉันท ไต เรากราบราบ อย่าข้ามนะ ใครว่าบาปไม่มีมันจะจมทั้งเป็นนะ บุญไม่มีมันจะไม่ สร้างบุญจมทั้งเป็นอีกพวกนี้ นรกสวรรค์มี มีมาตั้งแต่กาลไหนๆ พระพุทธเจ้าองค์ใด ตรัสรู้ ใครมาลบล้างได้เมื่อไร บาป บุญ นรก สวรรค์ พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาตรัสรู้ ย่อมรับด้วยกัน จึงได้บอกว่าบาปมี บุญมี

หากว่าลบล้างมันได้จะยากอะไร องค์กรนี้มาตรัสรู้ ลบล้างพวกเปรตพวกผี หลุม ไทลบล้างหมด ไป พวกเธอไปหาสะแตกเหล่าเมาสุรา ไปหาหญิงหาชายมาก็ฝักก็เมีย ยิ่งกว่าหมาก็ได้ ข้างลบหมดแล้ว ข้างราบมันหมดแล้วไฟนรกไม่มีละ รีบไป ใครอยากได้ ๑๐ ฝว ให้ไป ๒๐ ฝว ให้ไป ใครอยากได้ ๒๐ เมียให้ไป ข้างลบหมดแล้วบาปบุญไม่มี ท่านจะสอนอย่างนี้กับเรา แต่ทำไมท่านไม่สอน พระพุทธเจ้าองค์ใดก็มายอมรับ ก็ เพราะธรรมชาตินี้มีมาตั้งแต่กาลไหนๆ เราจะไปลบล้างอะไร ตัวเท่าอึ้งนี้ ลบล้าง ะไร นั้นถึงขั้นศาสดายังลบล้างไม่ได้ เราเก่งกว่าศาสดาไปไหน ให้จำให้ดี

ให้เชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าจะเป็นคนขึ้นมาโดยลำดับ เป็นคนดิบ คนดี เป็นลูกชาวพุทธ ต่อไปจะเป็นเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม พุ่งขึ้นถึงนิพพานถ้า เชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อกิเลสตัณหา ตอนนี้เป็นมนุษย์ ต่อไปเป็น สัตว์ ต่อจากนั้นเป็นเปรตเป็นผี ต่อไปเราก็เป็นสัตว์นรก เข้าใจไหมละ เหาละการแสดง ธรรม ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ เห็นดีเห็นน้อยเมื่อยล้า แก่กาลแก่เวลา ขอความ สวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

การเทศน์วันนี้ก็มีท่านเจ้าคุณรองสมเด็จเจ้าท่านมาเป็นประธาน ท่านพาบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั้งพระทั้งเณรทั้งประชาชน นำบรรดาพี่น้องทั้งหลายจุดลากออกจากความ ยุ่งยากปากหมอง ออกมาสู่อรรถสุธรรมเป็นความสว่างไสว ด้วยการสร้างบุญสร้างกุศล ในวันนี้ ท่านเองก็มีอานิสงส์มาก บรรดาประชาชนทั้งหลายก็รับอานิสงส์บุญคุณจาก ท่านที่ชักชวนมานั่นเอง อย่าไปลืมคุณท่านพามาวันนี้ะ เหาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz